

Трета глава

Роуз

– Роуз Уоринг?

– Е, не точно. Всъщност, Роуз Шустър. Но Уоринг е второто ми име, защото баща ми се е казвал Уоринг, но пастрокът ми се нарича Хари Шустър. А той е мой пастрок от години и затова винаги са ме наричали Шустър, но Уоринг е второто ми име.

Тя спря, очевидно останала без дъх. Те продължиха да се взират една в друга, все още слисани, но вече започваха да възприемат ситуацията.

– Знаеш ли кой е истинският ти баща? – попита Флора накрая.

– Никога не съм го познавала. Дватама с майка ми са се разделили, когато съм била бебе. Мисля, че е бил гимназиален учител.

Флора помисли за баща си. Отнесен, разсеян, понякога дразнеш, но винаги съвсем честен и искрен. „Той не би могъл“, помисли си Флора. „Не би могъл да направи такова нещо и да не ми каже.“

Мълчанието се проточи. Роуз изглежда нямаше какво повече да каже. Флора с усилия търсеше някакви думи.

– Майка ти. Тя да не се казва... – Името, толкова рядко споменавано, изплува в съзнанието ѝ. – Памела?

– Точно така.

– На колко си години?

– Двадесет и две.

– Кога е рожденият ти ден?

– На седемнадесети юни.

Е, това беше финалът.

– Моят също.

– Родена съм под знака на Близнаци – каза Роуз.

Беше обезпокоително да чуе отново думите, изречени от Марша същата сутрин, повторени толкова естествено.

– Близнаци! – Роуз се усмихна. – Това е доста подходящо, нали?

Моята близначка. Моята сестра!

– Но какво се е случило? – попита Флора.

– Много просто. Решили са да се разделят и всеки е взел по едно бебе.

– Но ти имала ли си някога и най-малката представа за това?

– Никаква! А ти?

– Не. Точно от това съм потресена.

– Защо трябва да си потресена? Това е съвсем нормално човешко поведение. Много чисто, много честно.

– Мисля, че е трябвало да ни кажат.

– И каква полза щеше да има? Какво би се променило, ако знаеше?

Бе очевидно, че Роуз е по-скоро развеселена, отколкото разстроена от ситуацията.

– Според мен е много шантаво – продължи тя. – И най-шантавата част от цялата работа е, че ги разкрихме! И какво фантастично съвпадение, да се срещнем така! От нищото! Идвала ли си друг път в този ресторант?

– Никога.

– Имаш предвид просто влезе така, наслуки?

– Пристигнах в Лондон тази вечер. Бях в Корнуол през последната година.

– Това го прави още по-невероятно. В целия този огромен град... – Тя разпери ръце, оставяйки изречението да се довърши само.

– Всички казват – въздъхна Флора, – че Лондон е направен от множество малки селца. Предполагам, че ако стоиш в своето селце, ще срещаш все хора, които познаваш.

– Съвсем вярно е. Влизаш в „Хародс“ и по целия път се натъкваш на познати. Но все едно, това е най-необичайното нещо, което ми се е случвало. – Тя отметна косата от челото

си с пръсти, жест, който Флора разпозна, с известен шок, като свой собствен. – Какво си правила в Корнуол? – попита Роуз сякаш това имаше някакво значение.

– Баща ми и аз се преместихме да живеем там. Той все още е там. Преподава.

– Имаш предвид, че все още е гимназиален преподавател?

– Да, все още е гимназиален преподавател. – Беше нелепо да продължава да се чувства толкова потресена. Реши да се държи естествено, прагматично и неемоционално, както се държеше Роуз. – А с теб какво се е случило? – попита тя и усети, че звучи нереално, като човек на официално коктейлно парти.

– Мама се е омъжила отново, когато съм била на около две години. Той се нарича Хари Шустър и е американец, но е прекарал по-голямата част от живота си в Европа като представител на фирмата си.

– Значи си отрасла в Европа.

– Може и така да се каже. Ако не Париж, Рим, ако не Рим, Франкфурт. Знаеш как е...

– Свестен ли е? Господин Шустър, имам предвид.

– Да. Много е мил.

И страхотно богат, помисли си Флора, поглеждайки към норката, кашмира и чантата от крокодилска кожа. Явно след като се е отървала от безпаричния гимназиален учител, втория път Памела се бе справила много по-добре.

Тя се сети за нещо друго.

– Имаш ли други братя и сестри?

– Не. Само аз. А ти?

– И аз съм една, и най-вероятно ще остане така. Татко токущо се ожени отново. Тя се казва Марша и е страхотна, но не е съвсем девойка.

– Как изглежда баща ти?

– Висок. Типичният учен. Много мил. Носи очила с рогови рамки и вечно забравя разни неща. Много е... – Тя потърси най-точната дума, за да опише баща си, но ѝ хрумна само една:

очарователен. – И добави: – И много честен. Точно по тази причина намирам всичко това за толкова необичайно.

– Имаш предвид, че никога не те е послъгвал?

Флора беше леко шокирана.

– Никога не съм си представяла, че може да скрие някаква истина, камо ли да изрече лъжа.

– Трябва да е страхотен! – Роуз загаси цигарата си и замислено я размачка в средата на пепелника. – Майка ми е напълно способна да скрие истината, а дори и да лъже. Но пък е толкова чаровна. Когато иска да бъде!

Флора неволно се усмихна, защото описанието на Роуз пасваше извънредно точно на образа, който тя си бе изградила за майка си.

– Хубава ли е? – попита тя.

– Много е стройна и изглежда по-млада от възрастта си. Не е красива, но всички мислят, че е такава. Нещо като трик на самоувереността.

– Тя... Тя в Лондон ли е сега? – насили се да попита Флора, мислейки, *ако е тук и трябва да се срещна с нея, какво ще ѝ кажа? Какво ще направя?*

– Не, в Ню Йорк е. Всъщност, ние тримата, с нея и Хари, бяхме на пътешествие. Аз кацнах на „Хийтроу“ миналата седмица. Тя искаше да остана, но трябваше да се върна, защото...

– Роуз не довърши изречението. Очите ѝ се отклониха, докато се пресягаше за нова цигара и ровеше в чантата си за запалката. – ... О, по много причини. – Финалът на изречението увисна във въздуха.

Флора чакаше с надеждата да ѝ каже причините, но още веднъж бяха прекъснати от Пиетро, който се върна с бутилката шампанско и три чаши. Той церемониално измъкна тапата и наля виното, без да разлее и капчица. Избърса бутилката с колосаната салфетка, взе чашата си и я вдигна.

– За вашата среща. За това, че сестрите се намериха. Мисля, че това е Божие дело.

– Благодаря – каза Флора.

– За щастието! – каза Роуз.

Пиетро се отдалечи още веднъж, вече с доста овлажнели очи и ги остави да довършат бутилката насаме.

– Вероятно ще се напием – каза Роуз, – но няма значение. Докъде бяхме стигнали?

– Ти казваше, че е трябвало да се върнеш от Щатите в Лондон.

– О, да. Но сега смятам да отида в Гърция. Може би утре или в другиден. Още не съм решила окончателно.

Звучеше като богаташка, за която пътуването със самолети е нищо работа, водеща спонтанно, импулсивно съществуване.

– Къде си отседнала? – попита Флора, очаквайки да ѝ каже, че е в „Риц“ или „Конот“. Но изглежда работата на Хари Шустър вървеше с апартаменти в Лондон, Париж, Франкфурт и Рим. Лондонският апартамент беше в „Кадоган Корт“.

– Точно зад ъгъла – каза нехайно Роуз. – Винаги се отбивам тук, когато искам да хапна нещо. А ти?

– Имаш предвид къде живея ли? Никъде за момента. Казах ти, че току-що пристигнах от Корнуол. Трябваше да отседна при една приятелка, само че не стана, затова си търся апартамент. Трябва да си намеря и работа, но това няма връзка с въпроса.

– Къде ще прекараш тази нощ?

Флора ѝ разказа за „Шелбърн“, за багажа, сврян във фойето, за палмите в саксии и за задушавачката атмосфера.

– Бях забравила колко е депресиращо. Но няма значение, ще е само за една нощ.

Тя усети, че Роуз я наблюдава с хладно и със замислено изражение, вперила тъмните си очи в нея. (И аз ли гледам така понякога? – помисли си Флора. Думата *пресметливо* изскочи в ума ѝ и трябваше бързо да я отпъди.)

– Не се връщай там – каза след малко Роуз. Флора я погледна учудено. – Точно това имам предвид. Ще хапнем нещо тук, после ще си намерим такси, ще вземем багажа ти и ще отидем в апартамента на Хари. Можеш да се настаниш там.

Той е огромен и има купища легла. Освен това, ако замина за Гърция утре, няма да те видя отново, а ние имаме да си говорим за толкова много неща, че ще ни трябва поне една цяла нощ. И изобщо ще е супер, защото ти ще можеш да останеш в апартамента, след като замина. Ще останеш там, докато си намериш квартира.

– Но... – Флора се улови, че по някаква причина търси мотив да възрази на този очевидно чудесен план. – Но няма ли някой да има нещо против? – Това беше всичко, което можа да измисли.

– Кой би могъл да има нещо против? Ще уредя въпроса с портиера, а Хари никога няма нищо против това, което правя. Колкото до майка ми... – Нещо явно много я развесели. Тя остави недовършено изречението и започна да се смее. – Какво ли би казала, ако ни види сега? Че сме заедно и сме станали приятелки? Как мислиш, баща ти какво би казал?

Флора се уплаши от идеята.

– Не мога да си представя.

– Ще му кажеш ли, че сме се открили?

– Не знам. Може би. Някой ден.

– Не е ли жестоко? – попита Роуз, като изведнъж се замисли. – Да разделиш еднояйчни близнаци? Еднояйчните близнаци са двете половинки на една личност. Да ни разделят, та това е все едно да срежеш на две един човек!

– В този случай те може би са ни направили добро.

Роуз присви очи.

– Чудя се – каза тя – защо майка ми е избрала мен, а баща ти теб.

– Може би са хвърляли ези-тура. – Флора говореше нехайно, но всъщност не можеше да понесе мисълта за това.

– Дали всичко щеше да е на обратно, ако монетата бе паднала на другата страна?

– Със сигурност щеше да е различно.

Различно. Помисли си за баща си, за вила „Тюлен“, за зимната светлина на камината, смолистата миризма, носеща се

от запалените вътре цепеници, донесени от морето. Помисли си за нежното, ранно пролетно и лятно море, танцуващо със слънчевите зайчета. Помисли си за червеното вино в гарафата в средата на излъсканата маса и успокояващия звук на Бетовеновия пасторал, звучащ от грамофона. И си спомни и топлото и любещо присъствие на Марша.

– Би ли искала да е различно?

Флора се усмихна.

– Не.

Роуз се протегна към пепелника и смачка фасата си.

– Нито пък аз – каза тя. – Не бих променила нищичко.

И ето, че дойде и петък.

В Единбург, след облачната и дъждовна сутрин, слънцето най-накрая се провря през мрака. Небето се изчисти и градът заблестя в ярката есенна светлина. На север, зад тъмния индигов цвят на лимана Форт, се простираха хълмовете Файф, безметежно спокойни на фона на бледосиньото небе. На противоположната страна на улица „Принцес“ общинските лехи с цветя на градините „Уейвърли“ пламтяха от огнени далии, а отвъд железопътната линия скалите се издигаха нагоре към подобния на театрален декор масив на замъка с едва виждащото се в далечината развяващо се знаме.

Антъни Армстронг излезе от офиса си на площад „Шарлот“, но изобщо не забеляза красотата на следобедата. Тъй като си бе взел дълъг уикенд, сутринта му беше извънредно заета. Не отиде да обядва и дори не бе вдигнал очи, за да погледне през прозореца, затова си мислеше, че денят е продължил така, както е започнал.

Потънал в мисли и грижи той се втурна да вземе колата си, за да отиде на летището. Трябваше да хване самолета за Лондон, за да намери Роуз. Но застина на място, изумен от неочакваните слънчеви лъчи, отразени във все още влажния паваж, от блестящите медни листа на дърветата по площада и от миризмата. Беше провинциална, есенна миризма, с ню-

анси на торф и пирен, напомнящи за дивите планини на Шотландия. Тя се носеше със свежия бриз от хълмовете, които в крайна сметка не бяха толкова далече. Застанал на тротоара, с дъждобран, наметнат на раменете, със сак в ръка, Антъни пое няколко дълбоки глътки въздух и си спомни за Фернриг и за Тапи. Това го успокои. Помогна му да се разтовари и да спре да се тревожи.

И все пак нямаше време за губене, затова той се качи в колата, отиде до летището, паркира я и се регистрира на гишето за заминаващи пътници. После разполагаше с час и половина до полета. Затова се качи по стълбите на горния етаж, за да си вземе сандвич и чаша бира.

С бармана се познаваха отдавна покрай многото му бизнес пътувания до Лондон.

- Не съм ви виждал напоследък, сър.
- Да. Предполагам месец и повече.
- Какъв предпочитате, с шунка или с яйце?
- По-добре ми дайте и от двата.
- Към Лондон ли?
- Точно така.

Барманът прие разбиращо изражение.

– Нещо като приятен уикенд?

– Може и да не е уикенд. Може да се върна утре. Не знам. Зависи.

– Може да си изкарате уикенда и да се забавлявате. – Той плъзна халба бира по тезгяха. – Времето в Лондон е чудесно, топло.

– И тук не е лошо.

– Да. Днес следобедът беше чудесен. Полетът ви ще бъде приятен и лек.

Той избърса повърхността на тезгяха и отиде да обслужи друг клиент. Антъни отнесе бирата и чинията със сандвичи на една маса до прозореца, остави дъждобрана и чантата и запали цигара.

Зад прозореца, зад парапета на терасата, виждаше хълмо-

вете, накъсаните облаци и развяващите се ветропоказатели. Беше гладен. Бирата и сандвичите чакаха. Седнал там, наблюдавайки сенките на облациите, пробягващи през локвите на пис-тите, той забрави глада и остави мислите си да се върнат към проблема с Роуз.

Това не изискваше съзнателно усилие от негова страна. Що се отнасяше до Роуз, мислите му сякаш си имаха своя воля и следваха свой собствен път, душейки като старо куче, копаещо за кокал, което все се върти в кръг и не стига никъде.

И сякаш за да отговори на дилемата си, той посегна към джоба си и извади писмото ѝ, макар вече да го бе чел толкова много пъти, че го знаеше наизуст. То не беше в плик, поради простата причина, че не бе пристигнало в плик, а със скапан малък пакет, увито около миниатюрната кутийка с пръстена с диаманта и сапфирите, който Антъни ѝ бе купил.

Беше ѝ го дал преди четири месеца в ресторанта на хотел „Конот“. Бяха привършили с вечерята, сервитьорът им донесе кафето и някак си изведнъж моментът дойде: времето, мястото, жената. Като някакъв фокусник Антъни извади малката кутийка от джоба си, отвори я и остави светлината да заблести по бижутото вътре.

– Колко е красив! – веднага възкликна Роуз.

– За теб е – каза Антъни.

Тя погледна с недоверие в очите му. Беше поласкана, но в изражението ѝ имаше и нещо друго, което той не можеше да проумее.

– Това е годежен пръстен – продължи Антъни. – Купих го тази сутрин. – За него беше важно този пръстен да е в ръката му, когато я попита дали ще се омъжи за него, сякаш знаеше, че тя ще се нуждае от допълнителен материален аргумент. – Мисля – и се надявам и ти също да го мислиш, – мисля, че трябва да се оженим.

– Антъни!

– Не говори така укорително.

– Не говоря укорително. Просто съм изненадана.

– Не можеш да кажеш „това е толкова внезапно“, защото ние се познаваме от пет години.

– Но всъщност *не се познаваме* истински.

– Аз обаче чувствам, че се познаваме.

И наистина в този момент Антъни чувстваше нещата по този начин. Но връзката им беше необичайна и най-необичайното нещо в нея беше начинът, по който Роуз продължаваше да се появява отново и отново в живота му с някаква непонятна закономерност – изникваше, когато най-малко очакваше да я срещне, сякаш цялата им връзка беше предопределена.

И все пак първия път, когато я срещна, тя изобщо не му направи впечатление. Но тогава той беше на двадесет и пет, затънал в мъките на любовна афера с млада актриса, дошла на гастрол за сезона в Единбург. А Роуз бе само на седемнайсет. Майка ѝ, Памела Шустър, бе наела Крайбрежната къща във Фернриг за лятната ваканция. Антъни се бе прибрал у дома за уикенда и придружи Тапи на един пикник на брега. Представи-ха го на гостенките и бе поканен във вилата на питие. Майката бе очарователна и много атрактивна, но по някаква причина онзи следобед Роуз бе в лошо настроение. Антъни просто не бе обърнал особено внимание на дългокраката ѝ малко тромава фигура, мрачното ѝ изражение и едносричните отговори, които му даваше всеки път, когато се опиташе да започне разговор с нея. Когато се върна във Фернриг следващия уикенд, двете с майка ѝ си бяха заминали и той дори не се и сецаше кои са Шустър.

Но после, преди година, когато беше в Лондон по работа, се натъкна на Роуз, седнала на питие в бар „Савой“ със сериозен млад американец с очила без рамки. Сега тя изглеждаше доста различна. Когато я видя и я позна, Антъни едва повярва, че това е същото момиче. Стройна, със страхотна външност, тя привличаше, открито или прикрито, погледите на всеки мъж в заведението.

Антъни приближи и се представи, а Роуз, вероятно отегчена от своя ужасно сериозен събеседник, искрено му се зарадва,

което много го поласка. Каза му, че родителите ѝ били на почивка в Южна Франция. Тя долетяла, за да се присъедини към тях на другия ден. В тази ситуация Антъни реши да действа бързо и я покани на вечеря. Не се наложи да я убеждава много, за да приеме поканата му и да изостави американеца.

– Кога се връщаш от Франция!? – Той искаше да знае, защото вече му беше много неприятно да си вземе сбогом с нея.

– О, не знам. Не съм го обмисляла.

– Нямах ли работа или нещо друго?

– О, миличък. Аз бих била тотално безполезна в каквато и да е работа. Вечно закъснявам, не мога да пиша на машина, така че където и да отида, ще бъда ужасна досада. И просто ще взема залька от устата на някого, който го заслужава.

– Ти си търтей – каза Антъни под влияние на шотландската си съвест. – Позор за обществото. – Но думите бяха изречени с усмивка, защото тя го забавляваше, а и не личеше да се е обидила.

– Знам. – Тя провери сложния си натруфен грим, използвайки малка пудриера с огледалце, която измъкна от ръчната си чанта. – Не е ли отвратително?

– Уведоми ме кога ще се върнеш от Южна Франция.

– Разбира се. – Тя захлопна капачето на пудриерата. – Разбира се, миличък.

Но така и не го уведоми. Антъни нямаше представа къде живее, нито знаеше някакъв адрес за връзка в Лондон, затова му беше невъзможно да се свърже с нея. Опита се да намери Шустър в телефонния указател, но там нямаше никакъв номер. Попита дискретно Тапи, но тя помнеше само, че Шустър са били в Крайбрежната къща и нямаше представа за постоянния им адрес.

– Защо искаш да знаеш? – Гласът ѝ по телефона звучеше много любопитно.

– Отново срещнах Роуз в Лондон. Искам да се свържа с нея.

– Роуз? Онова хубаво дете? Колко интригуващо.

До времето, в което Антъни я откри отново, лятото бе за-

почнало. Лондонските градини ухаеха на люляк, а парковете бяха обвити във воала на свежата зеленина на новите листа.

Антъни беше за пореден път на юг, за да се срещне с клиент на фирмата. Докато обядваше в „Скотс“ на улица „Стренд“, срещна стар приятел от училище, който го покани на парти същата вечер. Приятелят му живееше в „Челси“ и когато Антъни влезе пред входната врата на апартамента на най-горния етаж, първата личност, която видя, беше Роуз.

Роуз. Той знаеше, че заради начина, по който се бе държала с него, би трябвало да ѝ е бесен, но сърцето му запрескача. Тя носеше син ленен костюм с панталон, обувки с високи токчета, а тъмната ѝ коса бе пусната до раменете. Говореше с някакъв мъж, за когото Антъни дори не си даде труд да се осведоми. Тя беше там. Той я бе намерил. Съдбата се бе намесила и нямаше намерение да ги раздели. Антъни, отгледан в шотландските традиции, силно вярваше в силата на съдбата.

Той си взе питие от близкия поднос и отиде да ѝ се представи.

Този път беше свършено. Той разполагаше с три дни в Лондон, а тя нямаше да заминава за Южна Франция. Доколкото можа да разбере, не ѝ се налагаше да заминава никъде. Майка ѝ и баща ѝ бяха в Ню Йорк и Роуз планираше да се присъедини към тях някога, но не точно сега. Тя живееше в апартамента на баща си в „Кадоган Корт“. Антъни се изнесе от клуба си и се премести при нея.

Всичко вървеше много добре. Дори и времето им се усмихваше. През деня слънцето грееше, цветовете на люляка се люлееха на фона на синьото небе, сандъчетата на прозорците бяха пълни с цветя, винаги имаше таксита и най-хубавите маси в ресторантите чакаха сякаш само тях. През нощите кръглата, сребърна луна плаваше по небето и къпеше града в романтичната си светлина. Антъни хвърляше пари като луд – сякаш самият той бе направен от тях – и нетипичната за него оргия на екстравагантност и праросничество стигна кулминацията си сутринта, когато влезе в бижутерията на „Риджънт Стрийт“ и купи диамантено-сапфирения пръстен.

Сгодиха се. Той направо не можеше да повярва. За да го направят по-достоверно, изпратиха телеграма до Ню Йорк и се обадиха по телефона във Фернриг. Тапи бе смаяна, но много се зарадва. Тя отдавна копнееше Антъни да се ожени и да се установи.

– Може да я доведеш при нас да я видим. Мина толкова време, откакто беше тук. Почти не помня как изглежда.

– Красива е. Най-красивата на света – каза Антъни, вирайки се в Роуз.

– Нямам търпение да я видя.

Той се обърна към Роуз.

– Каза, че няма търпение да те види.

– Е, миличък – отговори Роуз, – боя се, че ще се наложи да прояви малко търпение. Трябва да отида в Америка за малко. Обещала съм на майка ми и на Хари. Той е направил такива невероятни планове и винаги много се разстройва, ако трябва да ги променя. Налага се да отида. Обясни го на Тапи.

Антъни ѝ обясни.

– По-късно ще дойдем, обещавам. По-късно, когато Роуз се върне. Ще я доведа във Фернриг и ще можеш отново да я опознаеш.

И тъй, Роуз замина за Ню Йорк, а Антъни, замаян от любов и от щастливия обрат на съдбата, се върна в Единбург.

– Ще пиша – обеща му Роуз, но не му писа нито веднъж. Антъни пишеше дълги, любезни тиради, но тя не отговори на нито една. Той започна да се притеснява. Изпращаше ѝ телеграми, но не получаваше отговор и на тях. Накрая проведе много скъп телефонен разговор с дома ѝ в „Уестчестър Каунти“, но Роуз я нямаше. На телефона отговори една прислужница с толкова силен акцент, че едва ѝ се разбираше какво говори. Успя само да схване, че Роуз е извън града, че не знае адреса ѝ и че датата на връщането ѝ не е определена.

Вече бе започнал да се отчайва, когато пристигна първата пощенска картичка. Беше снимка на Гранд Каньон, с надраскано нежно послание, което не казваше нищо. Седмица по-късно

дойде и следващата. Роуз остана в Америка цялото лято и през това време той получаваше пощенски картички от нея, всяка все по-неудовлетворителна от предишната.

Настойчивите въпроси от Фернриг никак не облекчаваха ситуацията. Антъни успяваше да ги парира със същите извинения и претекст, които бе започнал да дава на себе си. Роуз просто не беше добра в кореспонденцията.

Но въпреки този претекст надвисваха съмнения и се увеличаваха, като чудовищни балони, като облаци, затъмняващи хоризонта. Той започна да губи увереност в своя солиден, шотландски здрав разум. Дали не се беше направил на глупак? Дали онези вълшебни дни в Лондон с Роуз не бяха просто за-слепяваща илюзия за любов и щастие?

А после се случи нещо, което изхвърли всички мисли за Роуз от главата му. Изабел телефонира от Фернриг и му каза, че Тапи е настинала, а настинката се е превърнала в пневмония и че са взели сестра, за да се грижи за нея. Тя се опитваше да звучи спокойно и полагаше огромни старания, за да не притесни Антъни.

– Не бива да се тревожиш. Сигурна съм, че е добре. Просто трябваше да ти кажа. Никак не ми е приятно да те безпокоя, но знам, че би искал да знаеш.

– Ще си дойда у дома – веднага каза той.

– Не! Не го прави. Това ще предизвика подозрения у нея и ще си помисли, че нещо наистина не е наред. Може би по-късно, когато Роуз се върне от Америка. Освен ако... – Изабел се поколеба с надежда, – ...може би тя вече се е върнала?

– Не – трябваше да ѝ каже Антъни. – Не. Все още не. Но сигурно ще се върне до няколко дни.

– Да – каза Изабел. – Сигурно. – Тя го успокояваше, както го бе успокоявала при всичките му тревоги в детството, а Антъни знаеше, че всъщност той трябваше да я утешава и това го правеше още по-нешастен.

Беше като да се притесняваш за хроничен апандисит и за остър зъбобол едновременно. Антъни не знаеше какво да на-

прави и накрая, тъй като не можа да намери решение, което не беше характерно за него, не направи нищо.

Бездействието продължи седмица, а после всички проблеми едновременно стигнаха до гадната им кулминация. Сутрешната поща донесе пакетчето от Роуз, немарливо увито и подпечатано с пощенско клеймо от Лондон, с годежния пръстен и с единственото писмо, което тя изобщо му бе написала. И докато още се възстановяваше от шока, дойде и вторият телефонен разговор от Изабел. Този път тя не бе в състояние да се сдържи. Сълзите ѝ и истинската ѝ мъка изригнаха на повърхността, трепереният ѝ глас издаваше безнадеждната истина. Хю Кайл очевидно бе много разтревожен за Тапи. Тя беше, както Изабел подозираше, много по-зле, отколкото всички предполагаха. И може би щеше да умре.

Всичко, което Тапи желаше, бе да види Антъни и Роуз. Тя копнееше за тях, вълнуваше се, искаше да прави сватбени планове. И щеше да бъде толкова ужасно, каза Изабел, ако нещо се случи и Тапи никога не види Антъни и Роуз заедно.

Заклучението беше очевидно. Антъни нямаше сърце да каже на Изабел истината и когато се чу да дава неизпълнимо обещание, той се почуди как ли по дяволите ще го изпълни. Но знаеше, че просто трябва да го направи.

С хладнокръвие, породено от отчаяние, той направи съответните приготовления. Поговори с шефа си и с възможно най-малко обяснения помоли да му даде дълъг уикенд. В настроение на задълбочаваща се безнадеждност телефонира в апартамента на Шустър в Лондон. Но никой не отговори, затова написа многословна телеграма и я изпрати. Резервира си място в самолета за Лондон. Сега, чакайки на летището да обявят полета му, бръкна в джоба си и извади писмото. Хартията беше наситено синя и луксозна, адресът се мъдреше шампован с плътни букви в горния край на бланката.

Кадоган Корт, 82, Лондон, SW1

Но почеркът на Роуз, за жалост, не пасваше на стила на адреса. Разпилян, неоформен като на дете, криволичещ из цялата страница, с бягащи надолу по страницата редове, почти без никаква пунктуация.

Скъпи Антъни,

Много съжалявам, но ти връщам пръстена, защото наистина не мисля, че в крайна сметка ще мога да понеса да се омъжа за теб, всичко това беше ужасна грешка. Не, не толкова ужасна, защото ти беше толкова мил и дните, които прекарахме заедно, бяха истинско удоволствие, но сега всичко ми изглежда различно и аз осъзнавам, че не съм готова да се установя и да стана съпруга, особено в Шотландия, не че имам нещо против Шотландия, мисля, че е много хубава, но не бих могла да живея там, не и завинаги. Тази седмица пристигнах в Лондон, ще остана тук ден-два, не съм сигурна какво ще правя по-нататък. Майка ми ти изпраща поздрав, но и тя мисли, че ми е рано да се омъжвам и че когато го направя, не би трябвало да живея в Шотландия. Толкова ужасно съжалявам, но по-добре сега, отколкото по-късно. Разводите са такава бъркотия, отнемат много време и струват страшно много пари.

С любов (все още),

Роуз

Антъни сгъна листа хартия, пъкна го обратно в джоба си и почувства меката кожа на кутийката с диамантено-сапфирения пръстен вътре. После се зае с бирата си и сандвичите. Едва успя да ги довърши и обявиха полета му.

Пристигна на „Хийтроу“ в три и половина, стигна с бусчето до терминала, откъдето взе такси. Лондон беше чувствително по-топъл от Единбург и ярко осветен от есенното слънце. Дърветата едва бяха започнали да пожълтяват, но тревата в парка бе поизсъхнала и покафеняла след дългото лято. Улица „Слоун“ изглеждаше пълна с весели деца, прибиращи се от училище ръка за ръка с елегантно облечените им млади майки. *Ако Роуз*

не е тук, помисли си той, ще седна и ще чакам да се върне.

Таксито зави зад ъгъла на площада и спря пред познатата тухлена сграда. Беше нов блок, много луксозен, с лаврови дървета при широките каменни стъпала и с огромни френски прозорци.

Антъни плати, качи се по стълбите и влезе през остъклената врата. Коридорът бе постлан от стена до стена с кафеникав килим, с палми в качета и наситен със скъпа миризма, предимно смесица от аромат на кожа и пури.

Портиерът не беше зад рецепцията и никъде не се виждаше. Може би, помисли си Антъни, докато натискаше копчето на асансьора, се е измъкнал, за да си купи вечерния вестник. Асансьорът тихо слезе. Вратите тихо се отвориха пред него. Антъни влезе вътре и те тихо се затвориха. Натисна бутона за четвъртия етаж и си спомни как стоеше в същия този асансьор с Роуз в прегръдките си, как я целуваше всеки път, когато мине на нов етаж. Доста мъчителен спомен.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. С чантата в ръка той излезе, мина по дългия коридор, спря пред вратата на номер осемдесет и две и без да си даде време да премисли, натисна копчето на звънеца. Отвътре се чу приглушеният му звук. Остави чантата, опря се с ръка на касата на вратата и зачака без особена надежда. Тя сигурно не беше тук. Вече се чувстваше изтощен от това, което щеше да последва.

А после отвътре се чу шум. Той замръзна и застана нащрек като куче. Една врата се затвори. Друга врата се отвори. По късия коридор откъм кухнята се чуха стъпки и в следващия момент входната врата се отвори. Там стоеше Роуз.

Той я зяпна като глупак и през ума му се замятаха множество накъсани мисли. Тя беше там, той я бе намерил. И не изглеждаше особено ядосана. Беше си подстригала косата.

– Да? – каза тя, което беше странно, но и ситуацията бе странна.

– Здравей, Роуз – каза Антъни.

– Аз не съм Роуз – каза Роуз.